

Tillegg – saklige begrunnelser som refererer til Katrina Mikiahs tekst om religiøse traumer. Dette tillegget legges ved det første dokumentet. 25.10.23

Styreleder ønsker at jeg viser til sitater i teksten, for å begrunne hvorfor jeg mener en publisering av teksten i fagbladet Resonans, kan være i strid med NTF sine vedtekter og etiske retningslinjer som sier at NTF skal være religionsuavhengig. Sitatene kommer her, farget i svart, med mine begrunnelser i blått. Jeg legger til grunn at;

- Resonans har en redaskjon som samarbeider med NTF og loPT Norge og at bladet således vil oppfattes som vårt ansikt utad
- NTF står ansvarlige for om det som publiseres bryter med NTF sine etiske retningslinjer og vedtekter.
- En religionsuavhengig organisasjon innebærer at våre medlemmer og lesere ikke skal behøve å ha teologisk kunnskap for å forstå tekstene i sin helhet eller for å unngå å bli villedet med hensyn til loPT teori og praksis
- En religionsuavhengig organisasjon er ikke talerør for medlemmer som ønsker å bruke loPT til å bevise at vanlig kristen tro er traumatiserende
- Når vi som organisasjon påberoper oss å være religionsuavhengige, bør det være velkjent for oss at mange motstandere av kristen konservativ tro bruker psykologi som bevis for at kristendom er skadelig. Teologi og psykologi settes opp mot hverandre på en måte som gjør at teologien ser skadelig ut i det psykologiske perspektivet. Slik blir det lett for de innvidde i teologi å overtale de uinnvidde, som kun ser de riktige psykologiske perspektivene. Mange bruker denne strategien i forsøk på å skape kristendomsfientlige holdninger.
- En religiøst uavhengig organisasjon der alle skal kunne kjenne seg innenfor jobber aktivt for å motvirke slike utstøtingskrefter, som nevnt ovenfor. En religiøst uavhengig organisasjon legger til rette for et inkluderende ytringsklima der alle medlemmenes tankefrihet og religionsfrihet har plass, uavhengig av hva de tror på. Å ytre seg fritt om sin tro skal være risikofritt og trygt.
- Å være en religiøst uavhengig organisasjon betyr at den ikke befletter seg med, signaliserer, eller støtter ideer som setter religioner i et dårlig, ekskluderende og negativt lys

Blanding av teologi og psykologi kan skape risiko for en rekke fallgruver, som ikke er lett å se ved første øyekast. Det er derfor ingen enkel sak å få frem kort og enkelt hvorfor teksten kan bryte med vedtekter og etiske retningslinjer. Jeg

har valgt en rekke sitater, for å belyse så helhetlig jeg kan, hvorfor jeg mener NTF bryter med etiske retningslinjer og vedtekter ved å støtte publiseringen av den. Her er sitatene;

Denne artikkelen utforsker hvordan religion fra et loPT-perspektiv også kan ha en negativ innvirkning på dannelsen av en sunn identitet og i den forstand være traumatiserende. [Hun skriver her, kan ha, men konkluderer videre i teksten med at å tro at mennesker har synd er en traumatiserende tro. Å utpeke en så alminnelig tro som traumatiserende, gjør at uttrykket «kan ha» mister sin nøytraliserende effekt. Forfatteren legger faget loPT til grunn for å konkludere med at en tro som innebærer at mennesker har synd og trenger frelse er traumatiserende. Det er ikke religionsuavhengige påstander. Fagbladet Resonans er vårt ansikt utad og NTF skal ifølge vedtekter og etiske retningslinjer hensynta at foreningen skal være religionsuavhengig. Videre står det at vi skal følge Norges lover, som i dette tilfellet handler om tros og tankefrihet, som står sterkt i Norges lover og i menneskerettighetene. Den som får en pekefinger rettet mot seg – at dersom du tror at mennesker har synd, så traumatiserer du dine barn – vil neppe oppleve trosfrihet og tankefrihet i vår organisasjon.](#)

Jeg har vært spesielt interessert i å utforske hva som skjer når barn blir født inn i religiøse systemer med et negativt syn på menneskets natur, strenge dogmer og en svart/hvit forståelse av rett og galt med harde og ustanselige konsekvenser for «feil» oppførsel. [Å være uavhengig i forhold til religion betyr å formidle at barn kan vokse opp i det samme trossamfunnet eller andre samfunn, men med ulike erfaringer, ut ifra hvordan omsorgspersonenes psyke er. I stedet er teksten partisk og negativt ladet overfor religionen \(om at mennesker har synd\) i seg selv. En så negativt ladet fremstilling av en troendes praksis, som i dette tilfellet, gir ikke mye rom for uavhengighet med hensyn til religion. Å være religionsuavhengig er det samme som å ikke støtte religionsfientlighet, hverken direkte eller indirekte.](#)

Jeg husker at jeg hørte på en preken der pastoren minnet oss om vår «syndige natur». Under talen hans stoppet jeg opp for å legge merke til at jeg ikke følte at min natur var syndig. Dette ble raskt erstattet av den forferdelige tanken om at min unnløselighet av å erkjenne mine overtredelser i seg selv var et bevis på min

iboende fordervelse og at jeg burde skamme meg over å ha tenkt noe annet. Det gikk et par år til før jeg for alvor begynte å stille spørsmål ved den religiøse læren og praksisen som hadde blitt matet med skje til meg, og mange flere år før jeg ville forstå hvor dypt traumatiserende min religiøse oppvekst var for identiteten min. Troen handler ikke om hva jeg føler. Den handler om å tro. Hun skriver om at hennes religiøse oppvekst var dypt traumatiserende blant annet fordi den inneholdt læren om synd. Det hentydes altså – at det å tro at mennesker har synd, er dypt traumatiserende. Som nevnt, er slike hentydninger absolutt ikke religionsuavhengige, men utøver press på andres trosfrihet. Teksten legger underforstått skam på foreldre som tror på syndslære fordi det sies i klartekst at disse traumatisere sine barn. Men tro er ikke traumatiserende i seg selv. Å ikke ivareta sine barns eksistensielle behov er derimot traumatiserende. Å ivareta sine barns eksistensielle behov innebærer også å ivareta deres trosfrihet – å la barn tro på hva de vil.

Fra disse besøkene fikk jeg en dyp innsikt – at det ikke trengs å ha en «kristen» identitet for å være en – for å legemliggjøre egenskapene som Jesus er æret for. Tolkningen av Jesu egenskaper har direkte med teologisk forståelse og tro å gjøre. I dette tilfellet tolker hun Jesu egenskaper ut i fra et psykologisk perspektiv. De som tror på Jesus som frelser tror at Jesus viste disse gode egenskapene selv under prøver og lidelser av alle slag, og til og med hadde egenskaper som gjorde han i stand til å velsigne dem som forbannet han. Om forfatteren mener å sette likhetstegn mellom menneskets natur og Jesu natur, er det en direkte fornektelse av troen på Jesus som frelser. Det har hun full frihet til å ytre. Hvis hun derimot benytter seg av psykologi (IoPT) til å ugyldiggjøre andres tro, er hun ikke en representant for religionsuavhengighet. Mange troende vil oppleve dette sitatet som både villedende og kristendomsfientlig. Å støtte opp under slike publiseringer signaliserer ikke religionsuavhengighet.

Jeg ble slått av realiteten at mange ikke-kristne grupper var mer medfølende lydhøre overfor de utrolige og ofte ubehagelige behovene i deres lokalsamfunn enn noen av de kristne menighetene som utvilsomt holdt Kristus som sin veileder. Jeg innså med en klarhet jeg ikke hadde hatt før at det å identifisere meg med kristendommen og dens tilhørende dogmer, ritualer og hellige skrifter ikke hjalp meg å være den typen person jeg ønsket å være, og at det på mange

måter hindret meg i å lære hvem Jeg var virkelig og fra å være autentisk. Dette er velkjente religionsfietlige fremstillinger av troende mennesker, som de ofte utsettes for. Synet på de kristne er sterkt ensidig farget av forfatterens vurderinger og tolkninger. Generaliseringen er også slående. Hun legger ansvaret på kristendommen for å ha hindret henne i å lære hvem hun virkelig var og fra å være autentisk. Det er ikke kristendom som traumatiserer, men mennesker kan tolke kristendom og praktisere denne tolkningen på måter som traumatiserer. I det ligger det en stor forskjell. Forskjellen er hvor årsaken til traumatiseringen oppsto. Traumatiseringen oppstod når barnets eksistensielle behov ikke ble møtt og ivaretatt av mor og far. Det er den smertelige sannheten. Ansvaret for traumatisering ligger også dermed hos foreldrene. Barn er alltid uskyldige ofre når foreldre misbruker kristendom eller religion til å påføre dem sår. Men det er ikke kristendommen som påfører dem disse sårene. Det er deres mor og far. Forståelsen av dette er viktig, ut i fra IoPT teori, for en overgriper kommer bare ut av sine overgriperstrategier om han eller hun tar ansvar for sine handlinger, selv om de springer ut i fra å selv være et offer. Hun trekker frem at de ikke kristne gjorde mer godt i lokalsamfunnet enn de kristne. Mange troende foreldre velger å prioritere egne barn og sine nærmeste og frivillighetsarbeid i egen organisasjon, da det også er med på å bygge et bærekraftig samfunn. Da kan det se ut som de kristne ikke er medfølende og lydhøre overfor andres behov i samfunnet. Bildet som tegnes av de kristne er unyansert og kan lett støtte fordomsfulle holdninger. Dette sitatet er ikke tuftet på religionsuavhengighet.

Identifikasjon med kirker, religiøse grupper og foreldre som er identifisert med disse gruppene setter scenen for identitetstraumer fordi verdiene til det religiøse systemet er prioritert over individets autentiske behov og vilje. Å konkludere med at mennesker i et religiøst system (ofte referert til i teksten som innehar en tro på at mennesket har iboende synd) automatisk prioriterer systemet over individets autentiske behov og vilje er både misvisende og ikke et religionsuavhengig utsagn, men snarere religionsfientlig. Troende som tror på synd og frelse kan absolutt støtte individets autentiske behov og vilje. Den som er oppvokst i en sportsfamilie kan identifisere seg helt med fotballaget, den som har vokst opp med en religion kan identifisere seg med religionen – ja, i de tilfellene der barnets autentiske behov og vilje ikke ble ivaretatt. Hvordan kan vi som organisasjon si oss å være religiøst uavhengige om vi godkjenner publiseringer som slår fast at alminnelige trosretninger som innehar synd og

frelseslære er traumatiserende? Identiteten utvikles i samspillet med de nære omsorgspersonene. Troende foreldre som har en sunn identitet og en sunn psyke vil møte sine barns behov og vil søke til relasjoner og grupper som støtter barns sunne identitetsutvikling. De vil ikke yte press på barnas frihet og autonomi, heller ikke deres trosfrihet. Konflikt oppstår i individet om det mot sin egen vilje og overbevisning tvinges av andre mennesker til å være i et religiøst system og til å tro på noe det ikke ønsker. En slik konflikt oppstår også når individet nektes å være i et religiøst system og nektes å tro på hva det vil. I begge tilfeller krenkes individets integritet. Til tross for at trosfriheten står veldig sterkt både i Norges lover og i menneskerettighetene, blir både barn og voksne diskriminert for sin tro i Norge i dag. Som det fremgår av etiske retningslinjer skal vi ha ekstra oppmerksomhet for å ivareta menneskers integritet. Det gjelder også når klienten er troende.

I fjor studerte jeg ved Institutt for traumearbeid i Norge og tok fatt på en IoPT-fokusert studie av religionens traumatiserende effekter. Problemet her er at hun skriver at religionen har traumatiserende effekter. Det kan virke ekskluderende på mennesker som er knyttet til trossamfunn. Mange troende opplever å være i samfunn som støtter utvikling av en sunn identitet. På samme måte ville det blitt uriktig når man skriver om temaet seksuelle overgrep og skrive seksualitetens traumatiserende effekt. Det er ikke seksualiteten som er traumatiserende, men overgrep kan gjøres ved å misbruke seksualiteten. Religion som misbrukes til å trå over menneskets individuelle grenser og frihet er traumatiserende. Psykologi som misbrukes til å trå over menneskets individuelle grenser og frihet er også traumatiserende.

Individene som deltok ble alle oppvokst i enten en konservativ protestantisk eller konservativ katolsk kristen tradisjon som fremmet ideen om at mennesker i seg selv er syndige og at løsningen på dette er frelse fra en Gud utenfor oss selv. Alle deltakerne følte at de hadde blitt traumatisert av sin religiøse oppvekst. Her antyder hun at disse to tradisjonene, som mange mennesker er knyttet til, er traumatiserende. I tillegg er det mange trossamfunn som forholder seg til synd og frelse. Å hentyde så strekt at mennesker som har en slik tro traumatiserer barna sine samsvarer ikke med religiøs uavhengighet, slik det står i vedtekter og etiske retningslinjer at organisasjonen vår skal fremme. Å kunne tro at mennesker har synd og å kunne tro på en frelser, hører til

trofriheten som er nedfelt i Norges lover, samt i menneskerettighetene, som er enda sterkere. Å antyde at en slik tro er traumatiserende for mennesker, viser ikke respekt for de menneskerettighetene som gir oss frihet og rett til å tro hva vi vil. Det er nedfelt i vedtektene at vi skal følge Norges lover. Som traumeterapeutforening har vi et etisk ansvar for hvilke holdninger vi formidler til våre terapeuter. Foraktelige holdninger til tro kan være direkte skadelig for en troende i terapisammenheng. Det er ingen åpenbar motsetning mellom å tro at mennesket har synd og å tro på en frelser og å ønske, elske og beskytte sine barn. Det er i tilfelle egen personlige tolkning som forårsaker at det kommer i konflikt med hverandre. Våre indre trossystemer blir også påvirket av vår individuelle psyke. Å forholde seg til psyken som gjenstand for terapi er hva faget IoPT dreier seg om. Å forholde seg til menneskets ånd er hva religion dreier seg om. Når vedtekter og etiske retningslinjer sier at vi skal være religiøst uavhengige som fag, betyr det at vi forholder oss til mennesket – psyke og tilhørende kropp. Når vi begynner å bevege oss over i det teologiske, er vi inne på et område som ikke tilhører faget IoPT.

For å starte studien min gjennomførte jeg et spørreskjema der jeg spurte hvordan hver enkelt deltaker følte at han eller hun hadde blitt traumatisert av religion.

Og dette; Da vi fortsatte med selvmøter, fremførte deltakerne intensjoner som for dem virket knyttet til deres opplevelser av religion. Nedenfor er noen av disse intensjonene og mine tanker om hvordan religiøse traumer kan være relevante.

Selv om vi som terapeuter vil undersøke et tema er det viktig ifølge teorien og ikke være forutinntatt. Å legge så sterke føringer for tema, som i dette tilfelle kan skape uklarhet videre med hensyn til hva som viser seg i selvmøtene. Det er alltid en fare når jeg velger et tema som jeg selv er sterkt berørt av som terapeut, å komme til å villedde klienten i feil retning. Det jeg ser og opplever kan raskt bli tolket i en bestemt retning. Det kan også smitte over på resonansgiverne. Selv om vi samler en gruppe som for eksempel har seksuelle traumer, er det alltid deltakerne selv som upåvirket skal velge sin intensjon, og som vi vet, kan helt andre traumer, enn de seksuelle traumene, dukke opp. Om vi skal se det, kan vi ikke være forutinntatte om hva som vil vise seg. Jeg kommenterer dette, da NTF har et etisk ansvar for kvaliteten på vårt arbeide, og derav for at vi støtter riktig formidling av faget IoPT.

Ramses opp mange konsekvenser ; Lærte meg å ikke elske eller tenke høyt om meg selv fordi det kan føre til helvete

Fikk meg til å gi opp min identitet til fordel for «Gud» og mine foreldres behov og forventninger

Ikke tillate meg mine egne valg – min egen vilje

Fikk meg til å frykte for ikke å være god nok og lærte meg at det ville få formidable konsekvenser hvis jeg ikke var det

Belastet meg med ansvaret for å «redde» andre mennesker

Fikk meg til å fornekte min seksualitet og hate kroppen min

Ga meg ingen støtte til å utvikle en sunn og positiv selvoppfatning

Lærte meg å adlyde foreldrenes autoritet og undertrykke min egen sannhet

Lærte meg å hate meg selv fordi menneskets natur ble antatt å være iboende ond.

Disse konsekvensene, sårene som ramses opp, har først og fremst en årsak i hvordan de nære tilknytningspersonene/omsorgspersonene møter barna i forhold til; eksistensielle behov, behov for sunn autonomi og behov for sunn symbiose. Konsekvensene det skrives om oppstår, uavhengig av hva foreldrene tror på, når foreldrene ikke møter barnas eksistensielle behov. Å plassere konsekvensene på troen i seg selv er ikke å fremstå som religiøs uavhengig. Det som ramses opp fremstiller sår som oppstår når troslære tolkes gjennom en usunn psyke, brukes destruktivt eller tvinges på andre. Barn som vokser opp med troende foreldre som har kontakt med sitt sunne jeg, vil få en helt annen erfaring enn det konsekvensene viser til. Slike troende foreldre lærer barna sine å elske seg selv, støtter deres sunne identitetsutvikling, støtter deres personlige valg, støtter deres selvtillit, lærer dem gleden ved å yte etter evne og få etter behov i et felleskap, lærer dem berikelsen av identitetsmangfold, støtter dem i å utvikle trygghet i forhold til egne følelser og kropp, støtter dem i sunn grensesetting, støtter dem i oppdage og utvikle sine individuelle interesser, ser positivt på, støtter og oppmuntrer utviklingen av egne meninger i diskusjoner med dem som foreldre og elsker dem akkurat slik de er og fremelsker å være glad i hele seg selv. Slike barn får god selvtillit. Det medfører at mange av dem kjenner seg frie og trygge på å ytrer seg offentlig. Dessverre opplever mange

slike at deres tankefrihet og trosfrihet blir forsøkt kneblet gjennom å gi dem merkelapper som indoktrinert og hjernevasket. Dette er en utvikling på frammarsj i samfunnet. Religionsfientlige tekster som den jeg refererer støtter slike utstøtingskrefter i samfunnet, fremfor å støtte menneskets integritet, uavhengighet og rett til trosfrihet. Som en organisasjon som står bak bladet, vil vi kunne oppfattes i den retningen.

Når et religiøst system påtvinger enkeltpersoner sin egen tro og krav, er det naturlig for enkeltpersoner å føle at de har blitt gjort urett og ønsker å gjengjelde. Å vokse opp med en tro, som det er referert mye til i denne teksten er ikke ensbetydende med å ha blitt påtvunget en tro. Ut ifra teksten kan leseren bli ledet til å tolke det i den retningen. Det er helt frivillig å være en del av et religiøst system eller ikke. Om man som ungdom er uenig i det samfunnet man er vokst opp i har man full rett og anledning til å forlate det. Barn som er vokst opp i sterkt politiske familier og velger en helt annen retning som ungdom vil også måtte gå igjennom en naturlig frigjøringsprosess i forhold til foreldre eller familiens oppfatninger av verdier og livsstil. Det er en del av identitetsutviklingen å finne ut hva jeg vil tro på, og også om jeg vil melde meg ut eller bli værende i det trossamfunnet jeg er vokst opp i når jeg blir ungdom. Sunne foreldre forstår å støtte ungdommen i denne naturlige frigjøringsprosessen.

Hvis foreldrene er fokusert på å tilfredsstillere kravene til deres religion og bærer på sine egne uadresserte religiøse traumer, vil de være utilgjengelige for å virkelig se og møte barnas behov. Vil terapeuter som får servert et så negativt syn på kristen praksis klare å ikke være forutinntatt til troende klienter? Jeg minner om at forfatteren innebefatter tusenvis av kristne i kategorien traumatisert av sin tro – da hun spesifikt har sagt at troende som har synd og frelseslære, må være traumatiserte av sin tro. Hvordan skal kristne klienter være trygg på at terapeuter som leser denne teksten ikke tolker klientens tro som noe destruktivt for klienten? Hvem troende klient vil ikke kjenne på frykt for at deres integritet skal bli overtrådt ved at terapeuten oppfordrer dem til å adressere traumene sine som religiøse sår, fordi forståelsen av denne teksten støttes av NTF og IOPPT Norge? Hvem skal avgjøre om en person bærer på egne uadresserte religiøse traumer? Terapeuten? Å sette det å være utilgjengelig for å virkelig se og møte barnas behov i direkte forbindelse med menneskers tro er

i hvert fall ikke å være religionsuavhengig, men tvert imot svært religions kritisk. Tilbake til IoPT - Ethvert menneske er et menneske med en individuell psyke, uavhengig av hvilken tro de har. Det er foreldrenes personlige psyke som vil påvirke barnas identitetsutvikling.

Når menneskets natur er likestilt med ondskap og definisjonen av godt ikke er langt fra definisjonen av perfekt, følger det at man vil føle seg som hvis selve deres natur var, i det minste, kronisk utilstrekkelig om ikke helt dårlig, skammelig og ulik. Det er ingen automatikk i at et syn på at menneskets natur er syndig, utilstrekkelig og dårlig gir dårlig selvbilde og dårlig selvtillit, slik det her antydes. For en som ikke har teologisk kunnskap, kan det høres helt selvmotsigende ut. Det kan naturligvis skape misforståelser og forvirring mellom medlemmer som ikke har kunnskap om teologiske tolkninger og de som har det. Å bruke sin overlegne teologiske kunnskap til å kunne lede andre inn i sitt åndelige syn gjennom å bruke faget IoPT, mener jeg er uetisk. Som styremedlem, terapeut og medlem har jeg alltid holdt min personlige tro unna faget IoPT og det har fungert utmerket. Når jeg opplever at troen i seg selv, blir satt i et så destruktivt lys, som i denne teksten, ser jeg meg dessverre nødt til å påpeke at det ubalanserte bilde som tegnes opp, kan bli til skade for troende i IoPT miljøet. Teologi hører ikke hjemme i faget IoPT. En som tror på det ovennevnte kan absolutt ha godt selvbilde og god selvtillit. Men for å forstå det, må vi inn på teologiske tolkninger, som jeg mener ikke tilhører faget IoPT. Jeg har ingen ønske om å prakke min tro og mine overbevisninger over på andre. Enhver klient kan etter egget ønske ta opp og bearbeide temaer rundt religion. Å stemple tro som traumatiserende på generelt grunnlag har ingenting med å være en religiøst uavhengig organisasjon å gjøre. Det kan heller bane vei for forutinntatthet hos terapeuter, som vil kunne skape stor utrygghet for troende klienter.

Grunnlaget for konservativ kristendom ligger den grunnleggende troen på at menneskets natur er tilbøyelig til det onde og at vi trenger å bli frelst fra våre egne tilbøyeligheter. Denne troen setter mennesker i den umulige posisjonen å være et offer for seg selv, snarere enn å ha visdom til å handle på en bemyndiget og livsbekreftende måte. **Hun definerer her hvilket tankesett av religion som ER traumatiserende sett i lys av IoPT. Det bryter med både**

vedtekter og etiske retningslinjer som sier at NTF skal være religiøst uavhengige. Å være uavhengig betyr at det er tankefrihet og religionsfrihet i NTF. Og det betyr at vi ikke er religionsfintlige, slik det fremgår av denne teksten. Hun slår altså fast at de som har en grunnleggende tro på at menneskets natur er tilbøyelig til det onde og at vi trenger å bli frelst fra våre egne tilbøyeligheter, er et offer for seg selv i stedet for å ha visdom til å handle på en bemyndiget og livsbekreftende måte. Her beveger hun seg inn i det teologiske feltet, som har med åndelige tolkninger å gjøre og blander dette med teorien om psyken fra faget IoPT. For å forstå forskjellene behøves teologisk kunnskap, som ikke skal være nødvendig i IoPT. IoPT konsentrerer seg om menneskets psyke, (inkludert kroppen), eget Jeg og vilje. Det er ikke noen automatikk i at en som tror på det ovennevnte er i konflikt med å handle livskraftig og bemyndig ut ifra et sunt jeg. Den ovennevnte tro fører heller ikke automatisk til å være et offer for seg selv. Tvert imot vil en troende kunne kjenne at vedkommende slipper å være et offer for sin natur ved å leve med sin menneskeånd i kontakt med Guds Ånd og bli rettleidet av Hans gode, rettferdige og trygge lover. Denne beskrivelsen gjelder bevisste mennesker som har tatt et bevisst valg om å ta imot og praktisere en slik tro. De vil oppleve å kunne ta gode valg for sitt liv, som fører i retning av utvikling og vekst, også når andre som står en nær skulle være uenig i valgene. De kan oppleve å bli selvstendige og trygge i sine valg.

Når religiøse dogmer bestemmer hva som er akseptabelt og hva som ikke er det, blir individets egne ønsker i det minste ikke oppmuntret og oftere ignorert eller foraktet. Å tro på Gud innebærer for mange troende nettopp å tro på at Hans lover og bud vil dem godt. Igjen handler dette om tro og teologiske tolkninger. En troende kan ønske det Gud vil, fordi han eller hun tror på at det er godgjørende for vedkommende, men samtidig kjenne på en annen lyst til å handle imot disse lovene. Tro er et selvstendig og bevisst valg. Tro innebærer å tro at Gud er kjærlighet og at Han ønsker at jeg skal ha det godt. Akkurat som barna trenger beskyttende og trygge voksne som også kan sette grenser som er nødvendig, ikke for å plage dem, men fordi de er glad i dem, og vil beskytte dem mot det som skader og fremme livsutfoldelse, hviler troende i at Gud vet hva som tjener til deres beste. Det har igjen med tro å gjøre. En som er troende har en overbevisning om at ønsker som går imot Guds bud, ikke vil gi dem glede og fred. Mange mennesker erfarer at det er slik i sitt liv. Det har med en frivillig

tro og hengivenhet til Gud å gjøre. Å oppmuntre barna til individualitet og til å ha egne ønsker behøver ikke å være en motsetning til å veilede og beskytte dem ved å opprettholde gode, trygge og romslige grenser. Det innebærer også å lære dem å gi og ta der ønsker kommer i konflikt med hverandre. Å ignorere og forakte barns ønsker er noe mennesker gjør ut ifra en usunn psyke. Det er ikke troen som gjør det.

Kjødelige drifter kommer med advarsler om ondskapen som kan bli resultatet hvis man bukker under for dem. En som tror at livslovene er gitt av Gud til alle mennesker, opplever dem som gode og frigjørende. En naturlig følge av å tro på det er også troen på at å følge lyster som lokker oss til å handle imot Guds lover vil gjøre oss selv og andre ondt. Guds lover er for eksempel ikke imot en sunn seksualitet og nytelse, men den sier for eksempel noe om å begjære sin nestes ektefelle. Ingen kan fornekte hvor mange barn i verden som har måttet lide fordi bare dette ene budet alene brytes om og om igjen. Den troende kunne ut ifra det hevde at å gå imot livslovene vil skape en hel haug traumatiseringer barna ville vært spart for. Men vi i NTF er religionsuavhengige, så derfor skriver ikke jeg slike tekster i Resonans, og har heller ingen behov eller ønske om det. Derimot kan jeg skrive om at barn kan traumatiseres av foreldrenes skilsmisse uten at teksten henviser til religion. Religionsuavhengigheten må ivaretas alle vegne.

I tillegg blir homofili og biseksualitet typisk sett på med forakt. Det er et fravær av støtte for sunn seksualitet i denne typen system. Å hevde at samfunn som tror at seksualitet hører hjemme mellom mann og kvinne har fravær av støtte for sunn seksualitet, er direkte misvisende. Troende mennesker kunne si det samme om de som støtter homofil praksis – at de ikke etter deres syn støtter sunn seksualitet. Mange, uavhengig av tro, føler vemmelse over en homofil praksis. Om vi, som loPT lærer oss skal tillate alle autentiske følelser, er en følge av det, også å anerkjenne disse følelsene. Disse autentiske følelsene blir foraktet i samfunnet i dag. Følelser som for noen er helt naturlige. Dessuten - alle har rett til å tro på hva de vil, også på at seksualiteten hører hjemme mellom mann og kvinne. Det er heller ingen automatikk i at dette synet medfører forakt for personer med homofil legning.

I løpet av de seks ukene fikk jeg stadig mer klarhet i hvordan religion kan være traumatiserende, men det som slår meg som kjernen i dette traumet er at hvis foreldre (spesielt mødre) er gjennomsyret av et trossystem som ser på menneskets natur som iboende ond og tror at midlet for dette er å søke frelse utenfra seg selv, det er absolutt ingen mulighet for et barn å ha en sunn identitet. Traumer av individet er uungåelig. Barn blir umiddelbart frarådet fra å erkjenne sin uskyld, fra å ha sine egne ønsker og fra å stole på seg selv. Å tro at menneskets natur ble syndig ved adskillelsen fra Gud, ved at menneskets vilje brøt med Guds vilje, er en helt vanlig forståelse og tro for mange troende. Det er også helt vanlig for mange troende å søke frelse gjennom å velge å praktisere lydighet mot livslovene. Livslovene er alle livets lover, som er oppfylt i Jesus, i Jesu legeme og som gjenspeiles i Jesu egenskaper. Vi har full trosfrihet til å tro på at vi kan bruke vår frie vilje til igjen å smelte sammen med Guds vilje, ved å tro på og praktisere livslovene. Å påstå at en slik tro automatisk traumatiserer mennesker er jo egentlig det samme som at jeg som kristen skulle si at alle som ikke følger budene traumatiserer sine barn. Er det å være religionsuavhengig? Påstander om at foreldre som tror at menneskets natur er syndig, automatisk medfører at disse fraråder barna sine å erkjenne sin uskyld, fra å ha sine egne ønsker og fra å stole på seg selv er direkte misvisende. Den samme troen praktiseres på den måten at de ser på barna som uskyldige, og barna elses akkurat slik de er. Å blande teologiske tolkninger som er et åndelig felt, med loPT som har med psyken å gjøre, slik denne teksten kan oppfattes, må nødvendigvis skape forvirring for de som ikke kjenner til teologi. Livslovene, slik en troende opplever det, støtter dem nettopp i å møte barnas behov på alle måter. Og de støtter dem også i å ivareta barnas behov for sunne grenser. Denne teksten slår fast at en slik tro hos foreldrene absolutt ikke gir noen mulighet for et barn å utvikle en sunn identitet i tilknytning til sine foreldre og at traumer er uunngåelig. Er det å forholde seg religiøst uavhengig?

Se for deg forskjellen mellom å ha en mor som ser på barnet sitt med erkjennelse av deres uskyld, og ha en som ser på dem med en forestilling om at de allerede er onde i det øyeblikket de blir født eller til og med unnfanget. Hvordan påvirker den første antagelsen om barnet hennes morens oppførsel overfor det barnet gjennom hele barnets liv? Dette ladede utsagnet kan lede oss til å tro at en forelder som tror at vi er født med en syndig natur ser på barnet sitt som ond. Det er i svært mange tilfeller helt feil. Å tro at det er en slik sammenheng vil naturligvis kunne føre til forakt mot mennesker som tror at

mennesket har synd. Tvert imot ser veldig mange troende på barna sine som uskyldige, rene og gode, selv om deres tro innebærer syndslære.

Religiøs indoktrinering basert på begrepet arvesynd fører til et traume av identitet. «Jeg» blir ikke verdsatt og forsterket som gjenstand for ens liv. Individuell vilje er ikke bekreftet eller verdsatt. Antakelsen er at «Jeget» ikke er til å stole på, noe som fører til identifikasjon med og underkastelse til Gud, kirken, myndighetene i kirken og ens foreldre. Det er viktig å være klar over, som en organisasjon som skal være religiøst uavhengig, at begrepet indoktrinering ofte misbrukes til å påføre troende en merkelapp de ikke kjenner seg igjen i. Det har skjedd mye av det og det kan oppleves svært invaderende for de som utsettes for det. Deres frie tanke og frie vilje settes under press. Å bruke dette begrepet riktig, blir ofte vanskelig der religion nesten utelukkende sees som negativt. NTF har et ansvar for å ivareta religionsuavhengighet, slik at ingen blir ekskludert. Å tro at jeg som menneske har synd er ikke et tegn på indoktrinering i seg selv. Gjennom hele teksten skapes det en konflikt mellom det å utvikle en sunn identitet og det å ha en tro som innebærer synd og frelseslære. Det behøver ikke å komme i konflikt med hverandre. En sunn identitetsutvikling har med å møte kroppens og psyken eksistensielle behov å gjøre, en åndelig utvikling har med å møte åndens behov å gjøre. Begrepet åndelig utvikling er rettet mot åndsbevisste mennesker, som tar bevisste valg. Troende foreldre, vil ut ifra en sunn psyke møte barnas individuelle behov på alle disse områdene og trer ikke egne behov ned over dem. Det trekkes automatiske paralleller mellom at det å tro at mennesket har synd samtidig betyr at Jeg ikke blir verdsatt og forsterket som gjenstand for ens liv og at individuell vilje ikke er bekreftet og verdsatt. En slik automatisk parallell er direkte feil. Mange troende som praktiserer tros og frelseslære i eget liv opplever troen som støttende for å bevare sin psyke sunn. Den sunne psyken veileder dem i å støtter barnas behov og utviklingen av et sunt jeg, og verdsetter og forsterker deres personlig utvikling. At jeget ikke er til å stole på, kan dreie seg om teologiske tolkninger og handler ikke om mitt jeg som min personlige psykiske identitet. Å skulle begynne å legge ut teologiske utgreinger om det, hører ikke inn under faget IoPT. Livslovene i sin utolkede form er aldri på kant med en sunn identitetsutvikling. Livslovene tar ikke vekk den individuelle personligheten, men støtter utviklingen av den. Mange kristne blir oppdratt nettopp til å bli personligheter og ikke kopier av andre. Å underkaste seg Gud, underforstått Guds lover blir utelukkende fremstilt som noe negativt i

denne teksten. For troende oppleves det derimot som noe godt å forlikes med Gud.

Religion som ser på menneskets natur som ond, lærer direkte eller indirekte at kroppen ikke er til å stole på og absolutt ikke bør være en kilde til nytelse, bortsett fra kanskje for menn i forhold til kvinner. Dette fører til dissosiasjon fra kroppen, bortvisning av dens signaler og behov, og sårbarhet for fysiske og seksuelle overgrep. (Traume av seksualitet) Det er ikke slik at troende som tror at mennesket har synd, automatisk - direkte eller indirekte - lærer at kroppen ikke er til å stole på og at den absolutt ikke bør være en kilde til nytelse. Å velge å ikke følge sitt begjær, sine følelser og fornemmelser i alle situasjoner, er ikke det samme som å ikke stole på kroppen sin. Det at jeg har frihet til å velge, også når det gjelder å følge impulser fra kroppen min eller ikke, er det som nettopp ikke gjør meg til et offer. Etter min frie vilje kan jeg velge å følge impulser og behov som er godt for meg, innenfor de livslovene jeg som troende, av fri vilje følger. Å formidle at kroppen ikke er til å stole på er skadelig, uavhengig av tro. Å formidle at den ikke bør være en kilde til nytelse er skadelig, uavhengig av tro. Å mishandle kroppen, slik det her skrives om, kan ikke tilskrives læren om at mennesket har synd. Det er ikke religionsuavhengighet. Mennesker som har en usunn psyke, kan derimot bruke både troslære, politikk og ideologier som strategier i sin traumatisering av seg selv og andre.

Religion av den typen som er nevnt i denne artikkelen truer ofte med ekstrem straff, både i dette livet og i det antatte etterlivet, hvis man ikke holder seg innenfor et snevert område av akseptabel oppførsel. Bilder av tortur blir ofte presentert for svært små barn for å kvele tilbøyeligheter til å utføre atferd utenfor det som anses som greit. Når adferd begrenses utenfra, er en sunn identitet ikke mulig. Religion av typen som er nevnt i artikkelen, er tro som innebefatter at mennesket har synd. Det er ingen automatikk i at en slik tro er ensbetydende med snevre grenser og trusler mot barna, som her beskrives. Absolutt ikke! Ingen barn skal skremmes til lydighet! Å skremme barn til lydighet er traumatiserende uansett hva det skremmes med! Barn trenger romslige, ivaretagende og beskyttende grenser som gir dem trygghet under utviklingen av sin identitet. Å vise bilder av tortur til barn er ille i seg selv, og i tillegg bruke det som en trussel er helt grusomt. Å gi kristne som praktiserer synd og frelseslære generelt, en slik merkelapp som i dette sitatet, er å gå langt

over streken når det gjelder å være religionsuavhengig. En slik artikkel kan være med på å fyre opp under fordommer mot kristne foreldre. Om NTF stiller seg bak en slik artikkel vil ikke organisasjonen absolutt ikke lenger oppleves som religionsuavhengig.

I flere selvmøter ble det avslørt at religiøse mødre ofte utsetter rollen som følelsesmessig støtte til Jesus. I stedet for å tilby støtte til barna for å legge merke til og uttrykke følelsene sine, ledet mødrene barna til å «be til Jesus» om de. Å overlate følelsesmessig støtte til andre i stedet for å ivareta dette selv, som mor og far handler om en usunn psyke og ikke om religion. Å legge ansvaret for psykisk usunnhet hos foreldre på deres tro er aboslutt ikke å være religionsuavhengig. Mange barn kjenner dessuten mye glede og trygghet i å ha Jesus som venn, selv om de også er ønsket, elsket og beskyttet av sine foreldre. Om NTF ikke kan respektere barns og voksnes tro er de absolutt ikke lenger religionsuavhengige.

Religion kan være et middel til å unngå å virkelig håndtere problemer og smerte på en proaktiv og effektiv måte hvis enkeltpersoner bare gis muligheten til å be om problemene sine og ikke oppmuntres til å søke ressurser og støtte som fremmer selvrefleksjon, utforskning av ens traumer biografi, nye perspektiver osv. I følge IoPT teori vet vi at traumatiserte mennesker bruker overlevelsestrategier for å unngå å håndtere problemer og smerte. Uavhengig av hva de tror eller ikke tror. Troen i seg selv behøver ikke å oppmuntre til unngåelse, men snarere kan den oppmuntre og støtte den troende til å gå veien gjennom psykiske smerter for å integrere traumatiserte deler og dermed oppnå større helhet. Å vise respekt for klientenes integritet, også de troendes, innebærer å ikke tolke om klienten bruker sin tro som en overlevelsestrategi, men overlate til klienten selv å finne ut av det. En sunn psyke vil selv oppdage om deres personlige tro støtter psyken positivt – til større helhet, eller om den hindrer for helhet. Poenget er at et nærmest ensidig negativt fokus på religion og tro, som denne artikkelen legger opp til, kan skape et unyansert bilde av troende. Ut ifra egne verdier og NTF sine verdier kan jeg ikke stille meg bak at mennesker settes i et negativt lys, som i denne artikkelen, bare fordi de er troende.

Religion minimerer ofte verdien av dette livet i respekt for «det neste liv». Å forfølge sine lidenskaper og drømmer, uttrykke sin egenart og oppleve glede mens man lever på jorden ser ikke ut til å være prioritert for individer som identifiserer seg med religioner som fokuserer på å «komme til himmelen». Dette er i samsvar med mangelen på støtte som religioner har en tendens til å tilby for å hjelpe individer til å vite hvem de virkelig er og fullt ut være seg selv. Å tro på et liv etter døden er ikke ensbetydende med å minimere verdien av dette livet. Mange troende som tror på et liv etter døden ser verdien av livet sitt på jorden som veldig verdifullt og meningsfylt. Å utvikle sin personlighet og oppleve livsglede og være seg selv fullt og helt har for mange troende en naturlig plass i deres liv. Det er mor og far som skal støtte barnets sunne identitetsutvikling, til å kjenne seg selv, vite hvem de er fullt og helt og være seg selv fullt ut. Det er ikke religionen, men foreldrene som har ansvar for det. Troen kan derimot være en støtte for foreldrene i denne viktige oppgaven. For mange barn er det helt naturlig å tro at mennesker kommer til himmelen når de dør. Det betyr ikke at de ikke sørger, men for mange barn oppleves det som trygt og naturlig å tro på det. Det har også med trosfrihet å gjøre, å gi barn lov til å tro på det. Når terapeuter sier til klienter som har en slik tro, at troen deres er illusjoner, er det grenseoverskridende i forhold til klientens integritet. En slik praksis er ikke i overensstemmelse å praktisere religionsuavhengighet.

Mange av problemene jeg har slitt med i løpet av livet mitt er problemer jeg har sett dukke opp gang på gang i loPT – selvmøter fra mine egne og andres, for eksempel: lav egenverd, følelsen av å være usynlig, mangel på klarhet om personlige ønsker, forkobling fra kroppen og et forvirrende forhold til seksualitet, og et uendelig forsøk på å føle seg bra nok. Dette er alle konsekvensene av identitetstraumet, som er traumet ved å ikke være ønsket og som resulterer i en separasjon av et individs «jeg» fra deres «ønsker». Disse problemene er selvsagt ikke unike for religiøse traumer. Men når morens «jeg» har blitt unerordnet for å opprettholde doktrinene og forventningene til hennes religion, er hun ikke i stand til entydig å stå for barnets «jeg». Å knytte disse konsekvensene hos barna direkte til at moren har en personlige tro, med begrunnelse i at hun da ikke kan stå for barnets jeg er en direkte religionsfientlig ytring. Om mødre har en usunn psyke, kan det ha innvirkning på deres tanker og praksis med hensyn til hva de tror på, som med alt annet hun befletter seg med. Hun kan ut ifra sin usunne psyke påføre seg selv og barnet skade, men det kan også være motsatt – troen kan støtte moren til å ta vare på psyken sin, slik at hun ved hjelp av sunne deler i psyken bearbeider

psykiske sår, slik at hun kan ivareta egne behov og barnas behov. Alle mennesker tolker verden gjennom sin psyke. Derfor kan en sunn psyke og en usunn psyke høre det samme, men tolke budskapet helt forskjellig. En sunn, hel, integrert psyke må derfor alltid være målet for traumeterapi. Det er psyken – mitt jeg og min vilje – som benytter seg av sport, tro, kunnskap osv osv ut ifra mine sunne eller usunne deler. Troende mødre som veiledes av sin sunne psyke i å støtte barnets Jeg og sunne identitetsutvikling, kan i tillegg oppleve at troen støtter dem i denne viktige oppgaven.

Relevansen av religiøs indoktrinering for utviklingen av sunn identitet er at den setter scenen for at alle identitetstraumene kan oppstå – identitetstraumet («Jeg er ikke ønsket»), kjærlighetstraumet («Jeg er ikke elsket»), og seksualitetens traumer («Jeg er ikke trygg»). Selv om moren min hadde følt at hun ville ha meg, ville foreldrene mine fortsatt ha oppdratt meg til å avvise mine behov og ønsker, til å oppfatte min natur som iboende ond, og til å identifisere seg med den samme religionen som allerede hadde traumatisert moren min og til en viss grad, min far. Det var liten sjanse for at de kunne ha sett på meg og sett at selv om jeg var liten og sårbar, var jeg uskyldig og hel og ikke trengte frelse fra utsiden. På grunn av deres traumer og deres religiøse syn, ble de kablet til å styre meg bort fra meg selv fra før unnfangelsen, og som Gabor Mate sier, essensen av traumer er frakoblingen fra selvet. Å oppdra et barn til å avvise sine eksistensielle behov fremfor å imøtekomme og ivareta sine barns eksistensielle behov er jo oppskriften på traumatisering. Foreldre møter ikke sine barn på denne måten ut ifra en sunn psyke. En religion kan ikke avvise barnas behov og ønsker, lære dem til å oppfatte seg selv som ond og skyldig, osv. Men foreldrene kan misbruke religion og ut ifra en usunn psyke traumatisere sine barn. Det er aldri religionen, men alltid foreldrenes ansvar å ivareta sine barns eksistensielle behov. Å konkludere med at troende som tror på synd og frelseslære uansett vil traumatisere barna, fordi de umulig kan møte sine barns eksistensielle behov er rett og slett forfatterens egen personlige mening og har ikke noe med loPT teorien å gjøre. Det er ingen automatikk i at foreldre som har en kristen tro som innehar synd og frelseslære, gjør dem ute av stand til å ivareta sine barns sunne identitetsutvikling. En forelder som har et grunnleggende ubetinget ja til seg selv og i tillegg kjenner seg ønsket, elsket og beskyttet av sin himmelske far, har rett og slett en større kilde

av kjærlighet å øse fra. Barn som vokser opp i troende miljøer kan bli verdensatt, elsket slik de er og beskyttet. Mange barn opplever foreldrenes og sin egen barnetro som trygghet. Barn som vokser opp med en sunn tro, tenker ikke på seg selv som onde selv om de kan gjøre andre ondt. Men de kjenner den forskjellige virkningen det har inni dem selv å gjøre andre godt og å gjøre andre ondt. Det er ikke noen motsetning mellom å finne ut hva slags udekte behov som ligger til grunn når barnet trækker over andres grenser og samtidig lære barnet at det er godt å være slik mot andre som barnet vil at andre skal være mot det selv. Barn oppdager jo selv at å gjøre godt mot andre virker godt, ikke bare for den andre, men også i dem selv. Barn opplever det trygt når det settes grenser for oppførsel som er til skade for andre. Foreldre som tror på synd og frelseslære kan absolutt støtte en sunn identitetsutvikling. Å støtte uttalelser om at det ikke er mulig er i høyeste grad, ikke å være religionsuavhengige.

Avslutningsvis, når en religion lærer at vi trenger frelse fra vår egen natur og at denne frelsen kommer utenfra oss selv, blir den en kilde til overtredelse. Det fører til at folk mistillit til seg selv, begrenser deres evne til å kjenne seg selv, til å gjenkjenne sine egne ønsker og til å handle autonomt i henhold til hva de trenger og ønsker. Hvis de som har blitt traumatisert av religion på denne måten ikke ivaretar sin egen helbredelse, kan deres internaliserte mistillit til den iboende visdommen til hvert individ føre dem til å bli en del av en traumatiserende kultur som overstyrer andres realiteter med forsøk på å redde eller overtale. Basert på et oppfattet overordnet syn. Denne typen traumatiserende oppførsel er utbredt i verden i dag, og selv om religiøse systemer absolutt ikke er den eneste kilden, er de en del av problemet. Hvis en religion kan oppmuntre og pleie individer til å anerkjenne «Gud» som livsenergien i seg selv, snarere enn som en ekstern dømmende og straffende enhet som har makten til å bestemme menneskelig skjebne, og hvis den religionen kan støtte medlemmer i selvutforskning og avklaring av hva som er best for dem fremfor å prioritere trosbekjennelser og koder for den religiøse kroppen, så kan det kanskje være en sunn del av noens identitetsdannelse. Jeg antar at det finnes religiøse organer som forbedrer folks liv, men jeg frykter at flertallet fortsatt har effekten av å hindre folk i å anerkjenne deres iboende helhet og fra å si et utvetydig «Ja!» til seg selv. Å definere en spesifikk tro som lærer; at vi trenger frelse fra vår egen natur, at frelsen kommer utenfra oss selv (fra Jesus) som en religion som fører til overtredelse er det samme som å si at

en hel rekke trosretninger i Norge er skadelige for mennesker. Slike utsagn er ikke religionsuavhengige. Om NTF stiller seg bak dette, gir det signaler om at vi slipper til og godkjenner et generelt syn på troende klienter som praktiserer frelses og troslære som er slik; de har mistillit til seg selv, har begrenset evne til å kjenne seg selv, vanskeligheter med å kjenne sine ønsker, har vanskeligheter med å handle autonomt i henhold til hva de trenger og ønsker. Hvem troende klient vil ikke kjenne seg definert og satt merkelapp på i et terapirom der denne forståelsen råder? Forfatteren har selvsagt ytringsfrihet til å mene dette personlig. Det problematiske er at NTF stiller seg bak det ved å godkjenne artikkelen i et fagblad som alle forbinder med IOPT. Når psykologiske teorier blir brukt slik som i denne teksten til å hentyde at mennesker med nevnte tro ikke har mulighet til å ha en sunn autonomi og derfor er nødt til å traumatisere sine barn, vil det kunne føre til grenseoverskridelser overfor kristne klienters integritet og autonomi. Det vil jeg ikke og kan jeg ikke være med på å medvirke til.

Det er viktig å merke seg, at selv om hun skriver «hvis de har blitt traumatisert av religion på denne måten» skriver hun samtidig at mennesker med synds og frelseslære må være traumatisert. Derfor mister det nøytrale ordet hvis sin effekt. Det hun da underforstått hevder er at alle troende mennesker som tror på synds og frelseslære har en internalisert mistillit til den iboende visdom til hvert individ som fører til en til å bli en del av en traumatiserende kultur som overstyrer andres realiteter med forsøk på å redde og overtale. I svært mange tilfeller kan dette synet på troende både være villedende og misvisende. For det første kan iboende visdom ha forskjellige betydninger, avhengig av om vi viser til psykologi eller teologi. For det andre er ikke det å ha nevnte personlige tro ensbetydende med å overstyre andres realiteter med forsøk på å redde og overtale. Der ekte kristendom praktiseres er realitetene jeg ser, kjenner og føler, overtalende i seg selv; barn som blir støttet til å utvikle sin egen unike identitet, mennesker som viser ekte omsorg for hverandre, ektefeller som elsker hverandre i onde og gode dager, trygghet i hjemmet, ungdommer som viser omsorg for hverandre og for yngre barn, masse ekte spontan glede og livsenergi, evner og talenter som oppmuntres og utvikles til glede for den enkelte selv og for fellesskapet, meningsfulle aktiviteter der barn får mestre og utvikle seg osv osv osv. I slike livsbekreftende samfunn kjenner barna seg ønsket, elsket og beskyttet Forfatteren går så langt som å si at slike samfunn er en del av problemet til traumatisering!

Med denne teksten trer forfatteren det hun mener er realiteter om religion over på leseren, ved å slå fast at å tro på synd og frelseslære er direkte traumatiserende. Hun frykter for at flertallet av de som er troende – altså på grunn av at de har denne troen sin – er traumatiserte. Det er kun en tro hun godkjenner som ikke traumatiserende. Den troen definerer hun selv. Den som ikke tror på denne måten, er ifølge henne traumatisert eller står i fare for å bli det. Og i tillegg – om man følger hennes oppskrift for tro, legger hun til at denne formen for tro kanskje kan være en støtte for sunn identitetsutvikling. Denne troen som hun godkjenner, tillater altså ikke en tro på Gud og Jesus som en livskilde utenfor mennesket, som mennesket frivillig kan slippe inn i seg og dermed ha som en iboende kraft i seg. Jeg kan på ingen måte forsvare et så ekstremt kristendomsfientlig syn som religiøs uavhengighet.

Om NTF vil støtte en publisering av denne teksten i bladet Resonans, som er NTF sitt eget fagblad, er jeg ikke det minste tvil om at jeg vil trekke meg som styremedlem og trekke meg ut som medlem av NTF for øvrig. Jeg ønsker ikke å fremstå som representant for religionsfietlighet, hverken som styremedlem, terapeut eller medlem.

Med hilsen

Siri Holth

Styremedlem i NTF